

RELEGEM, SINT-JAN DE DOPER

15 AUGUSTUS, MARIA TENHEMELOPNEMING

© Foto's: Sofie Vanden Broeck

Dienstbaarheid, beschikbaarheid, nederigheid, trouw, vertrouwensvol, ...zo vele hoedanigheden die onze gedachten te binnen schieten als Maria in beeld komt. Maria, zo eenvoudig en toch zo gevierd, vereerd met woorden en melodieën. Maria, die Jezus fysiek op de wereld heeft gezet, maar ook Maria die niet doorheeft dat haar kind "water in wijn kan veranderen". Net dat laatste maakt haar zo aanstekelijk toegankelijk. Menselijk. Samen vieren met Maria, als leidraad, geeft daarom altijd weer dat gevoel van gemoedelijkheid. Zelfs als we haar ten hemelopneming centraal stellen.

De viering van 15 augustus begint om 10u.30 maar ik ben een beetje te vroeg en kan nog een stukje repetitie meepikken van het koor dat – samen met celliste Daphne- het Ave Maria (Bach/Gounod) doet weerklinken, gevolgd door een allerlaatste "finetuning" tussen koor en koorleidster. Ondertussen stromen de kerkgangers binnen, boeketje in de hand, om - zoals gepland- het Mariabeeld stapsgewijs feestelijk te versieren. Een veelkleurig mozaïek van bloemen ontvouwt zich rond het beeld. Dan begeeft voorganger Jean-Paul zich voor de intrede van de sacristie naar de kerkdeur achteraan.

We vangen de viering aan met het lied "Ik groet U" (lieve moeder, mens als wij, vol twijfels en vragen, maar die ieders hart heeft gewonnen door pure dienstbaarheid). Lector Linda wijst in de begroeting er ons op dat het thuiskomen van Maria bij God, ons eigenlijk ook spreekt van een toekomst waarin wijzelf mogen delen. Immers, kleine mensen die Zijn liefde waarmaken, maakt Hij groot. Bij het kruisteken spoort Jean Paul ons dan ook aan om in het spoor van Maria te getuigen van Gods liefde. Op onze beurt vragen we, samen met Linda, dat de Heer zich ontfermt over ons, nu we zo dikwijls al te weinig aandacht en ruimte geven aan Hem ...in tegenstelling tot Maria. Maria die de apostelen aanmoedigde om naar de Zoon te luisteren, Maria moeder van de Kerk die ons op de goede weg zet wanneer we het spoor bijster zijn. Na het Gloria zet Jean-Paul ons in het openingsgebed er toe aan om ons af te stemmen op Gods liefde, speciaal op deze dag dat we de thuiskomst van Maria bij Hem vieren. In de eerste lezing brengt Linda ons de beroemde tekst uit het boek Openbaring van Johannes, waarin een barende vrouw wordt geplaatst tegenover een monsterlijk gedrocht dat tevergeefs tracht haar kind te verslinden. Ik blijf dit steeds weer

een “zware” en weerbarstige tekst vinden, ook al wordt hij afgesloten met een hulde aan de heerschappij van de Gezalfde. Die zwaarte ebt echter weg door de goed gekozen tussenzang “ t ’Klinkt zo zacht” (het blijde Weesgegroet, kom o moeder diep in mijn harte dringen). In het evangelie (Lc. 1, 39-56) brengt Jean-Paul ons het relaas over het bezoek van de zwangere Maria aan haar nicht Elisabeth waarbij Maria juicht om de Redder die omziet naar Zijn nederige dienaars. Jean-Paul Maria vangt de homilie aan met een verwijzing naar de volkse quote “overal langs Vlaamse wegen komt men Maria tegen”. Hij omschrijft Maria zelf evenwel als een vrouw onderweg, maar vooral... van de weg, de weg van het hart, en ons daarom steeds nabij is. Een vrouw die met ieder van ons meereist en tegelijk ons tot rust brengt. Het is precies dat wat iedere Mariakapel ook uitdrukt, de uitnodiging om tot rust te komen. Mooie metafoor. Van Maria vervuld, belijden we met rustige vastheid ons geloof en luisteren we naar de voorbeden. Die vragen onze aandacht voor alle vrouwen, alle moeders, alle kleinen, alle bedrukten en zij die bedreigd worden in hun bestaan. Tijdens de offerande zingen we samen met het koor “O Maria die daar staat”. Na het dankgebed (nr. 2 van het boekje) en de consecratie volgt uiteraard het (gezongen) Onze Vader, hand in hand, verbonden en feestelijk. Wat ons – na de vredeswens- dan weer op weg zet naar de communie.

Het koor en Daphne nemen vervolgens plaats voor het altaar. Feilloos en helder weerklinkt – zonder gekuch van de toehoorders/kerkgangers- het in het latijn gezongen Ave (Weesgegroet) Maria (zie hierboven) Er moet niet om applaus gevraagd worden, vermits iedereen spontaan met warm en veelvuldig handgeklep het koor en Daphne hartelijk feliciteren Immers, zoals Jean-Paul het toepasselijk uitdrukte : “we voelden ons heel eventjes zowaar in de hemel” Lector Linda staat dan voor de enigszins moeilijke taak om ons nog te doen luisteren naar de bezinning. Die nodigt ons uit na te denken over elke vrouw, elke mens die niet berust bij onmacht, maar die de hoop wakker houdt, en die weigert te verlammen. Durf te geloven, vrees niet. Ieder mens kan de kiemen dragen van een nieuwe toekomst Zo

wordt de bezinning eigenlijk een statement en tegelijk een aansporing tot volhardend vertrouwen.

We sluiten samen met het koor en uit volle borst de hoogdagviering af met het onverslijtbare lied “Onze Lieve Vrouw van Vlaanderen” . Hoewel..., we denken zo aan de afsluiting te zijn gekomen, doch.... Er volgt zowaar nog een minirecital van celliste Daphne die ons intens en meeslepend een uitvoering brengt van het stuk “Trois Pièces”, tweede deel, van Nadia Boulanger. Heel eerlijk, daar kan de bombast van Werchter en Tomorrowland in de verste verte niet aan tippen. Van de andere kant, is het ook niet zo dat Maria houdt van zachtmoedig eerbetoon?

Ik dacht achteraf, Maria zelf zal ook deugd hebben gehad aan deze viering. Wat een feest. Proficiat aan allen die zo’n feest kunnen waarmaken.

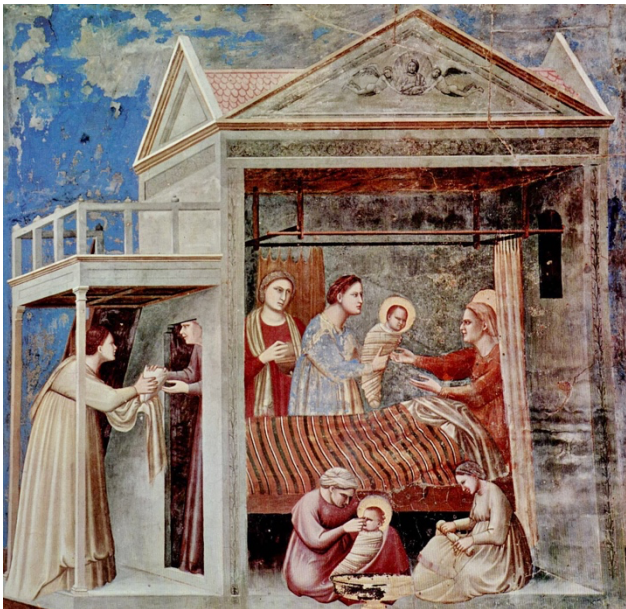

Johan

IN HET KADER VAN 15 AUGUSTUS DE HOGE EN DE LAGE LIEVE VROUW

De “Hoge Lieve Vrouw” en “Lage Lieve Vrouw” zijn oude namen voor twee feestdagen van Maria : “Hoge” voor de Tenhemelopneming van Maria op 15 augustus, en “Lage” voor Maria-Geboorte op 8 september (de verjaardag van Maria). Ze hebben allebei te maken met de natuur en met het werk op het veld.

15 augustus viel midden in de oogsttijd. Deze feestdag werd ook wel “Onze Lieve Vrouw halfogst” genoemd (“halfogst” is ook “half augustus”). Heel vroeger werden er dan korenaren (of kruidenbussels) gewijd in de kerk. En 8 september betekende het einde van de zomer en het begin van de herfst. De gezegende korenaren werden dan toegevoegd aan het zaaigoed, want rond 8 september werd er begonnen met het zaaien van het wintergraan.

De geboorte van Maria door Giotto
© Wikimedia Commons

Talrijk zijn dan ook de weerspreuken die hiermee te maken hebben :

“Is het weer op Maria-Hemelvaart uitgelezen,
zo zal de herfst ook voortreffelijk wezen.”

“Regen op Maria-Hemelvaart
is weinig wijn en slecht van aard.”

“Maria-Hemelvaarts zonneshijn
brengt goede wijn.”

“Is 15 augustus goed en klaar,
wordt het een goed bijenjaar.”

“Tussen Hoge en Lage Lieve Vrouw
zijn de honingbijen weer op schouw.”

“Na ons Lief Vrouwke Hemelvaart
draait het weer zijne staart.”

“Mooi weer op Maria Geboort
duurt acht weken voort.”

“Op Maria Geboort
trekken de zwaluwen voort.”

Maria-ten-hemel-opgenomen is het patroonsfeest van het bisdom Antwerpen en van de kathedraal van Antwerpen. Maria-geboorte is het patroonsfeest van het bisdom Hasselt en van de basiliek van Tongeren.

Constant

Tenhemelopneming van Maria door Rubens
© Wikimedia Commons

NIEUWE KAZERNE VOOR DE ZWITSERSE GARDE

© Foto's: Otheo

Normaal gezien wordt er dit jaar gestart met de bouw van een nieuwe kazerne voor de Zwitserse wacht van het Vaticaan., de Guardia Svizzera Pontificia.

De huidige kazerne omvat drie gebouwen. Twee ervan geven onderdak aan de hellebaardiers, en er is daar ook een kantine. Het derde is een administratief gebouw, waar ook de hoogste officieren en hun gezinnen zijn gehuisvest.

De historische kazerne van de Zwitserse Garde

De gebouwen dateren uit de negentiende eeuw, zijn slecht geïsoleerd, en eigenlijk afgewoond. In het verleden werden enkel absoluut noodzakelijke werkzaamheden uitgevoerd.

Er moest gekozen worden tussen drie mogelijkheden: een volledig nieuwe kazerne, een verregaande renovatie, of een interne herverdeling van de kamers met behoud van de bestaande kazernemuren. Omwille van de slechte staat van de gebouwen was er eigenlijk maar één optie : alles afbreken en een nieuwbouw optrekken op de huidige locatie. Het project voorziet twee gebouwen in plaats van de huidige drie. De historische voorgevel uit 1825 moet echter behouden blijven. Om het bouwproject voor te bereiden werd enkele jaren geleden in Zwitserland de “Fondazione per la Ristrutturazione della Caserma della Guardia Svizzera Pontificia in Vaticano” opgericht. De stichting heeft uitsluitend als doel de huisvesting en de uitrusting van de Zwitserse gardisten te moderniseren. Zodra dit gebeurd is, zal de stichting ontbonden worden. De huidige plannen omvatten: 81 éénpersoons-kamers, 18 tweepersoonskamers voor de gewone

soldaten, 11 studioappartementen voor onderofficieren, en 21 appartementen voor gezinnen. De bedoeling is om de gehele garde op één locatie te herenigen, aangezien sommige gardisten momenteel verspreid over Rome buiten het Vaticaan wonen.

Het ontwerp van de nieuwe kazerne

De kosten van het project zijn sinds de eerste schatting in 2019 aanzienlijk gestegen.

Oorspronkelijk werd het begroot op 45 miljoen Zwitserse frank (ongeveer 48,1 miljoen euro).

Uiteindelijk komt men uit op 70 miljoen Zwitserse frank (ongeveer 74,8 miljoen euro). Deze stijging is te wijten aan verschillende factoren :

- de beslissing om de historische buitengevel te behouden kost 4 miljoen Zwitserse frank (ongeveer 4,3 miljoen euro)
- omwille van de aardbevingsbestendigheid moeten er 190 palen in de grond worden gedreven, wat 2,2 miljoen Zwitserse frank kost (ongeveer 2,35 miljoen euro)
- de prijzen in de bouwsector zijn in Italië, zoals overal, met 33,5 % gestegen
- de reparatie van het rioleringsysteem, en nieuwe klimaatbeheersingssysteem kosten ook nog eens enkele miljoenen.
- er wordt ook geanticipeerd op de toekomstige uitbreiding van het korps van 110 naar 130 gardisten.

Tot nu toe is er in Zwitserland 44,7 miljoen Zwitserse frank ingezameld (ongeveer 47,8 miljoen euro).

Constant (bron : SPQR en Otheo)

© Linda Verdickt

CURSIEF OVER BIER EN SEMIOTIEK

Redactievergadering K&L. Keuvelend bij een tas koffie en een glas water komt vanuit het niets het onderwerp “abdijen” aanwaaien. Jean-Paul is op dat moment niet aanwezig. Alras leiden onze gedachten ons op het pad van de trappistenbieren en meer bepaald onder welke voorwaarden een bepaald soort bier het label “trappist” verkrijgt. Ere wie ere toekomt, het is Constant die terstond hieromtrent een diepere kennis weet te bewijzen. Ik kom er verderop nog op terug. Pas toen ik thuiskwam ging ik er mij over verwonderen hoezeer Vlamingen bier associëren met abdijen en omgekeerd. Het is eigenlijk een beetje bizar dat de contemplatieve wereld bij uitstek, meer bepaald deze van het gebed en de ingetogen hulde aan de Heer- ons onstuitbaar doet denken aan een welbepaald soort alcoholische drank. Enfin, sinds enige tijd – ik weet het- is er ook niet-alcoholisch bier voorhanden, maar dat valt dan niet binnen de categorie van de trappist. Hoe dan ook, het is bemoedigend en zelfs vertederend dat ook contemplatie gepaard kan gaan met – zij het met mate- enige uitgelatenheid en smaakvol nuttigen van “een straffe pint”. Het is een teken m.i. dat monniken geen droogstoppels zijn en zich ook bewust zijn van hun menselijke deugden en ondeugden. Ik vrees nochtans dat sinds een paar decennia aan dat beeld een deuk werd toegebracht vanuit onverwachte hoek.

In 1980 verscheen het boek “In de naam van de roos” dat binnen de kortste keren het statuut van bestseller

verkreeg. Het bleek zowaar zowel het brede publiek te bekoren als het sanhedrin van elitaire academische kringen. Het werd immers geschreven door een geleerde, Umberto Eco (inmiddels overleden) gespecialiseerd in de semiotiek of tekenleer. De semioticus bestudeert hoe mensen gebruik maken van “tekens”, wanneer iets een “teken” wordt en waarom en hoe tekens een rol spelen in intermenselijke relaties. Om het laag bij de grond te houden: het zou wel eens kunnen dat voor sommigen een abdijsmuur een teken is van aanwezigheid van bier. Voor Umberto Eco was dat evenwel een ondraaglijke gedachte. Zijn boek leest deels als een detectiveverhaal, deels als een cryptisch relaas over belangwekkende politiek--religieuze kwesties die onze middeleeuwse voorouders hebben beroerd. Het verhaal speelt zich immers af in de tijd dat er nog zoiets bestond als het Heilige Roomse Rijk. Kort samengevat: in een benedictijnenabdij ergens in Ligurië (Noord-Italië), tijdens het jaar 1327, wordt van een pauselijke en een keizerlijke delegatie verwacht een congres voor te bereiden dat uitsluitend moet bieden over de gegrondheid en implicaties van de door franciscanen gehuldigde armoedevorschriften, doch een en ander wordt grondig verstoord door een reeks geheimzinnige moorden die in de abdij worden gepleegd. Uiteindelijk blijkt die moordlust in verband te staan met een verhandeling van de oud-Griekse filosoof Aristoteles over...de komedie en de lach. Het boek plaatst tegenover het sympathieke personage

William van Baskerville , franciscaan en erudiet wetenschapper, de sinistere figuren van Bernard de Gui, dominicaan en kettervervolger, alsook een zekere Jorge, een extremistische en fundamentalistische pilaarbijtende benedictijn. Het is – u kan het enigszins raden- deze laatste die achter de moorden zit met als motief het beletten dat het exemplaar van de antieke verhandeling verborgen in de abdijbibliotheek zou worden gekopieerd en op de wereld losgelaten. De verhandeling is voor hem een teken van verderf. Jorge is dermate geobsedeerd door het weren van humor als onderdeel van het menselijk bestaan dat wie er meer wil over weten alleen de dood verdient. William kan hem weliswaar ontmaskeren, maar helaas te laat. Door Jorges toedoen wordt de verhandeling, de bibliotheek en zelfs de hele abdij vernietigd in een brand. Als teken kan dat tellen.

Het komt me voor dat sinds in 1980 “In de naam van de roos” op de wereld werd losgelaten abdijen en monniken in aanzienlijke mate moeite ondervinden om het in het boek aangeboden negatief imago van zich af te schudden. Abdijen zijn als het ware een resterend teken van de duistere middeleeuwen. Bovendien werd enige jaren later het boek ook nog verfilmd met Sean Connery in de hoofdrol van de erudiete William, wat m.i. dan weer verklaart waarom tenminste franciscanen nog enigszins kunnen bogen op ietwat bredere welwillendheid.

Bijzonder merkwaardig is anderzijds dat 33 jaren later in 2013 (de getallen doen me duizelen) een Argentijn (Bergoglio) tot paus werd uitgeroepen waarbij hij de naam van Franciscus aannam, doch die bij zijn geboorte voorwaar de voornamen Jorge Mario had meegekregen van zijn ouders. Het is jammer genoeg te laat hem te vragen wat hij zoal dacht over de pennenvruchten van Umberto Eco. Ik zou overigens evenmin iets nuttigs kunnen vertellen over zijn mening omtrent trappistenbier.

Voor het overige wens ik u geenszins verstoken te laten van nadere informatie omtrent het bier gekend als “de trappist”. Onze broeders en zusters trappisten

en trappistinnen zijn leden van de kloosterorde van de cisterciënzers. De benaming "trappist" is geen officieel kerkelijke benaming maar wel afgeleid van de Normandische abdij la Notre-Dame de la Grande Trappe waarvan de monniken verplicht werden te vluchten tijdens de Franse revolutie. Na de nodige omzwervingen vonden zij onderdak in ...Westmalle. Geef toe dat trappist enigszins gemakkelijker bekt dan cisterciënzer...

Wat Constant-die niet verheelt liefhebber te zijn van een tintelende “Orval”- meteen wist te verduidelijken, is dat een trappist (het bier dus), volgens de regels van de Internationale Vereniging Trappist aan de volgende voorwaarden moet voldoen:--binnen de kloostermuren of in de onmiddellijke nabijheid van de abdij worden gebrouwen;- het brouwen gebeurt onder toezicht van de monniken,- de opbrengsten moeten worden bestemd voor de behoeften van de kloostergemeenschap, voor de solidariteit binnen de orde of voor ontwikkelingsprojecten en caritatieve doelen.

De internationale vereniging erkent (op dit ogenblik) een bier als “trappist” (label ATP, zie <https://www.trappist.be/de-vereniging/atp-label/>): "Chimay" (abdij Notre-Dame de Scourmont, Chimay), "La Trappe" (Abdij Koningshoeven, Berkel-Enschot, Nederland),,, "Orval" (abdij Notre-Dame d'Orval, Villers-devant-Orval), "Rochefort"(abdij Notre-Dame de Saint-Rémy, Rochefort), "Tre Fontane" (abdij Tre Fontane, Rome), "Tynt Meadow Trappist Ale" (abdij Mount Saint-Bernard, Leicestershire, Verenigd Koninkrijk), "Westmalle" (abdij van Onze-Lieve-Vrouw van het Heilig Hart, Westmalle), "Westvleteren" (abdij Sint-Sixtus, Westvleteren).

Moge de trappist, en overigens ieder abdijbier, zelfs semiotici aanzetten tot blijmoedige contemplatie en dankbaarheid voor de geneugten des levens. Gezondheid.

Johan

Stilstaan bij het Evangelie: Homilie van de Twintigste Zondag door het Jaar

VROUW, GE HEBT EN GROOT GELOOF

Evangelie (Mattheüs 15, 21-28)

En weer vertrok Jezus; Hij week uit naar het gebied van Tyrus en Sidon. Plotseling klonk het geroep van een Kanaänitische vrouw die uit die streek afkomstig was : “Heb medelijden met mij, Heer, Zoon van David ! Mijn dochter wordt vreselijk gekweld door een demon.” Maar Hij reageerde niet. Zijn leerlingen kwamen naar Hem toe en vroegen Hem dringend : “Stuur haar toch weg, anders blijft ze ons maar naroeppen.” Hij antwoordde : “Ik ben alleen gezonden naar de verloren schapen van het volk van Israël.” Maar zij kwam dichterbij, wierp zich voor Hem neer en zei: “Heer, help mij !” Hij antwoordde : “Het is niet goed om het brood voor de kinderen aan de honden te voeren.” Ze zei: “Zeker, Heer, maar de honden eten toch de kruimels op die van de tafel van hun baas vallen.” Toen antwoordde Jezus haar : “U hebt een groot geloof ! Wat u verlangt, zal ook gebeuren.” En vanaf dat moment was haar dochter genezen.

De Jezus die we hier tegenkomen lijkt op een fanatieke Israëliet, voor wie niet-Joden niet meer zijn dan honden (in de Griekse tekst wordt het – nog meer denigrerende ? – verkleinwoord “hondjes” gebruikt). Dat doet sterk denken aan het Israël van vandaag (of toch de huidige regering en een groot deel van de bevolking), dat een fanatiek en vreselijk moordvolk geworden is tegenover mensen die door hen niet als mensen beschouwd worden.

Bijbelgeleerden schrijven deze toch ietwat choquerende passage toe aan het feit dat Mattheüs schrijft voor de christengemeente in Palestina, die zich in een wat moeilijke situatie bevond. De Jezus-gemeenschap bestond uit twee soorten christenen : Joden die zich hadden bekeerd, en niet-Joodse heidenen die ook christenen waren geworden. Er bestond van oudsher bij de strenge, puriteinse Joden een grote afschuw tegen niet-Joodse vreemdelingen. Zij noemden hen heel normaal : “heidense honden”. En er waren wrijvingen in deze eerste christelijke gemeenschappen, er waren problemen en discussiepunten. We lezen dat in de Handelingen van de Apostelen en in de brieven van Paulus aan de christelijke gemeenschappen elders in de wereld. Moet je bv. besneden zijn, zoals een Jood, om christen te kunnen zijn ? Ons lijken dit nu futiliteiten, maar in die tijd was dat brandend actueel, en stof voor felle discussies. Dat waren de groeipijnen van de

beginnende Kerk. En misschien discussiëren ook wij nu over zaken waarvan men in de toekomst meewarig zal zeggen : met welke futiliteiten waren ze toen bezig...

Vorig jaar vierden we de 1.700^{ste} verjaardag van het concilie van Nicea en de geloofsbelijdenis van Nicea. In deze geloofsbelijdenis spreken we nog steeds uit dat we geloven in de “ene, heilige, katholieke en apostolische kerk”. In de Griekse tekst hiervan wordt het woord “katholikos” gebruikt, in het Latijn vertaald met “catholicus”. En dit heeft – zeker in het jaar 325, het jaar van het concilie van Nicea – niets te maken met “Rooms-katholiek”, als tegenstelling tot “protestants”, “anglicaans”, “orthodox” of een andere christelijke kerk. Dat Griekse woord betekent : “universeel, gericht op alles of iedereen”. Gods Kerk is geen getto, geen clubje, geen partij. Gods universele goedgunstigheid kent geen grenzen, geen enkele.

Het woord “katholiek” is in ons informeel taalgebruik ook wel eens synoniem van “zoals het hoort” : “Dat is niet katholiek”, betekent dan : neen, zo hoort het niet – althans niet volgens mij, volgens ons, of volgens de gangbare mening. Maar misschien moeten we ook hier terug naar de oorspronkelijke betekenis van het woord. Gods Kerk bestaat niet alleen uit mensen die het “volgens ons” doen “zoals het hoort”. Zeker in deze tijden van mondialisering moeten we ons openstellen voor andere belevingsvormen. En wat nog meer is : enkel God kent het ledental van zijn Kerk, en zij die door God gezien en gekend worden, hoeven niet noodzakelijk de vroomste kerkgangers te zijn.

En daar ligt allicht het grote verschil tussen het jodendom en het christendom. De Joden beschouwden / beschouwen zichzelf als het enige uitverkoren volk ter wereld, en het ware geloof kan niet doorgegeven worden aan ongelovigen, die door sommige Joden nog steeds als “honden” beschouwd worden. Een christen reserveert zijn liefde en zorg niet voor de mensen van zijn eigen soort. Onze liefde en zorg mag niet ophouden bij de eigen voorkeur, de eigen familie, de eigen landsgrenzen, de muren van onze eigen kerk. Een christen, waar ook ter wereld, is iemand die de nieuwe boodschap van Jezus verstaat – en beleeft – over het breken van het brood. De Kanaänitische vrouw heeft dit verstaan.

Constant

Vieringen van de komende zondagen

Eenentwintigste zondag door het jaar

BRUSSEGEM, Sint-Annakapel

De Sint-Annakapel is elke zondag open van 9u tot 16u

HAMME, Sinte-Goedele

Zondag 23 augustus

Geen viering

OSSEL, Sint-Jan de Doper

Zondag 23 augustus

9.00u: Eucharistieviering

Intenties: Jgt. Jeanne Verdoodt, Maurice Stevens en Rosalie Van den Bossche

Lector: Julienne Stallaert

RELEGEM, Sint-Jan de Doper

Zondag 23 augustus

Geen viering ("Open Kerk" van 10.30u tot 11.30u)

WEMMEL, Sint-Engelbertus

Zaterdag 22 augustus

17.30u: Eucharistieviering (N)

Zondag 9 augustus

11.00u: Eucharistieviering (F)

WEMMEL, Sint-Servaas

Zondag 23 augustus

10.30: Eucharistieviering

Herdenkingsviering voor de overledenen van de

voorbije periode: Jean Naert, Roland Mattys, Pierre Deschuytter, Alena Vanneste, Heros Zaragryan, Paula De Smedt, Philippe Meerschaert, Suzanne Van Campenhout, Josephus Thyssen en Eric Lens

Tweeëntwintigste zondag door het jaar

BRUSSEGEM

De Sint-Annakapel is elke zondag open van 9u tot 16u

Dinsdag 25 augustus

19.00 Eucharistieviering

Intentie: Jaarmis Jan Van Hove, Julia Wijns, Jean-Pierre Cooreman en Daniel Van den Eynde

HAMME, Sinte-Goedele

Zondag 30 augustus

Geen viering

OSSEL, Sint-Jan de Doper

Zondag 30 augustus

Geen viering

RELEGEM, Sint-Jan de Doper

Zondag 30 augustus

10.30u: Dienst Woord en Communie

Lector: Wilfrieda Liekens

Misdienaar: Sofia

WEMMEL, Sint-Engelbertus

Zaterdag 29 augustus

17.30u: Eucharistieviering (N)

Zondag 30 augustus

11.00u: Eucharistieviering (F)

WEMMEL, Sint-Servaas

Zondag 30 augustus

10.30u : Dienst Woord en Communie

Intentie: Jaarmis Marjolein Pisters, Haar ouders Gerard Pisters – Sophie Lemmens
Haar schoonouders André Balcaen – Lieve Fauconnier

Echtgenoten Hugo De Jonghe- Celia Viérin

Echtgenoten Nicole Hendrickx – Willy Spittaels

WEMMEL, WZC Hestia (Zijp 20)

Vrijdag 28 augustus

14.00u: Eucharistieviering (1ste verdieping)